

Віталій КОРЖ:**«Я оптимістично дивлюся на всі політичні процеси»***Нашому постійному авторові Віталію Коржу – 75!*

Віталій Терентійович Корж народився 16 серпня 1938 року в селі Дроздівка Куликівського району Чернігівської області. Закінчив Харківський інститут інженерів залізничного транспорту. Кандидат економічних наук, автор понад 80 наукових праць, а також чотирьох публіцистичних книжок, найновіша з яких – «Практична філософія українства» (2013) набула широкого розголосу серед небайдужих читачів. Народний депутат України IV, V та VI скликань Верховної Ради. Дружина – Любов Василівна, сини – Юрій та Роман. Отже, роздуми ювіляра...

...про качок, навчання в школі та стареньку балалайку

Я був сьомою дитиною в сім'ї, вже трирічним вставав зі сходом сонця. Спочатку пас качок, потім возив у поле воду для колгоспників. Коли мій старший брат пішов до школи, я дуже заздрив йому й намагався вчитися самотужки. Через рік переступив поріг школи, та мене відразу перевели в другий клас і посадили поруч із братом. Так ми разом і навчалися.

Батьки працювали від раннього ранку до пізнього смеркання. Щоб краще зберегти врожай льону, перевозили його навіть уночі. Було дуже важко, долати труднощі допомагала пісня. Я полагодив стареньку балалайку й став грати на танцях, а в шостому класі купив хроматичну гармошку. Гроші заробив сам, назбиравши лікарських рослин та здавши на металобрухт гільзи з військового полігону.

...про сімейну справу

Мені завжди хотілося поглиблювати здобуті знання. Я навіть кандидатську дисертацію захищав тоді, коли підросли двоє синів. Уже тоді мріяв про те, аби дати їм гарну освіту, виховати справжніх українцями, назавжди вкласти в їхні душі, що Коржі – представники потужного козацького роду. У моєму селі, яке заснував сотник Дрозд, навіть вулиця є з промовистою назвою: Коржівка. Все справді українське розпочиналося там 1540 року. А ось у минулому столітті, наприкінці вісімдесятих, у нашій квартирі з'явився перший комп'ютер. Він і став прообразом майбутньої родинної справи. На сімейній раді (дружина, два сини та я) вирішили створити фірму «Транзактор». У цій, ніби загадковій, назві закодували мету спільної діяльності: нові технології й методи опрацювання інформації на комп'ютерах. Для того, щоб діяльність була успішною, першими в Україні завезли зі США новітнє електронне обладнання, почали активно співробітничати з американськими фахівцями. Згодом спромоглися не лише продавати чуже, а й створювати своє. Внаслідок цього у березні 1993 року заснували компанію «Глобал Юкрейн». Ми всі знайшли справу до душі: дружина займалася бухгалтерією, Роман – економічними питаннями, за технічне забезпечення відповідав Юрій. Мені ж доручено бути президентом компанії.

...про довіру, репутацію й проекти

Наша компанія, без перебільшення, дуже швидко здобула широке визнання. Яскравим свідченням цього стало масштабне державне замовлення: створити загальнонаціональну телекомунікаційну мережу України. Виконали це архіскладне доручення за сім-вісім місяців, зрештою, дожили до того, що нам уже довіряли найвідповідальніші проекти на міждержавному рівні. 1999 року на виборах Президента України ми забезпечили функціонування Інтернету на всіх 225 виборчих дільниць, навіть там, де люди ще не мали постійного телефонного зв'язку. На підсумковій прес-конференції в президії поруч із головою ЦВК сидів генеральний директор «Глобал Юкрейн» – наш старший син Юрій.

...про першу присягу

Перепрошую за тавтологію, але сталося так, що першу депутатську присягу я склав першого березня 2005 року. Обрав близький до фаху Комітет з питань будівництва, транспорту, житлово-комунального господарства та зв'язку. Випало мені робоче місце Юрія Луценка, котрий пішов до уряду. Зрозуміла річ, я переважно опікувався проблемами зв'язку, зокрема вдосконаленням інформаційних технологій, створенням умов для поширення та розвитку телекомунікацій, удосконаленням законодавства, яке стосується цієї нової важливої сфери. До речі, ми тоді розробили основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні аж до 2015 року. Широко пропагували цей законопроект, влаштовували конференції, семінари. На жаль, деякі істотні пропозиції так і залишилися на папері.

...про те, що ми – «юкрейніан»

Я завжди й скрізь намагаюся порушувати проблеми рідного інформаційного суспільства, бо вважаю їх пріоритетними. Вкрай важливо переконати світ, що ми не «рашн», а такі «юкрейніан». Потрібний серйозний розвиток Інтернету, максимальна його доступність і повсюдне використання. Треба зробити так, щоб кожен

наш співгромадянин відчув доконечну необхідність в Інтернеті, скажімо, таку саму, як потреба чистити зуби чи зав'язувати шнурки на черевиках. Я й сьогодні з неабияким ентузіазмом пропагую та лобіюю цінності інформаційного суспільства. Радію, що комп'ютери стали звичними в моєму рідному козацькому селі Дроздівка, а також у дорогому для мене Куликівському районі та, зрештою, мало не на всій Чернігівщині. Я хочу, щоб наші підростаючі покоління в найглухших куточках України мали доступ до книгозбірень Києва, Лондона чи Вашингтона.

...про душу та мільярди

Людина заможна, але бездуховна – це біда для самої особистості та для суспільства. Ми прийдемо до того, що багатим буде кожний українець. Однак маємо дбати і про духовність. Людина багата не мільярдами, а душею.

...про № 128

Після десяти років, як на мене, сумлінної праці у нашому парламенті напередодні виборів 2012 року до Верховної Ради України я опинився в привілейованому становищі. Як 128-й у виборчому списку об'єднаної опозиції «Батьківщина» міг дозволити собі спокійно завершувати свою чергову

каденцію на вулиці Грушевського. Кажу про це відверто, без образи. Якби я був у першій двадцятці списку, то, безперечно, «крутився» й «мотався» б увесь і вночі, віддаючи всі сили, аби переконати виборців проголосувати за мене й моїх однопідприємців. А ось 128-й... Подумав: який номер у списку, такий і рівень довіри, а отже, й відповідальності. Та не опустив рук. Працював, як звик працювати завжди, – з цілковитою віддачею сил. Не потрапивши до парламенту, ще з більшою відповідальністю і старанністю допомагаю землякам-чернігівцям, надто ж односельцям. Я оптимістично дивлюся на всі політичні процеси. Треба діяти. І не сіяти жодного негативу. Лише тоді буде потрібний результат.

...про нашу ментальність

Українці часто-густо не усвідомлюють і не уявляють того, про що говорять і що стоїть за їхніми словами. Не усвідомлюють навіть тоді, коли співають своїх переважно журливих пісень, і не замислюються над тим, про що співають. Пригадаймо знамениті рядки:

*Дивлюсь я на небо та й думку гадаю:
Чому я не сокіл. Чому не літаю?
Чому мені, Боже, Ти крилець не дав?
Я б землю покинув і в небо злітав.
Далеко, за хмари, подалі від світу
Шукать собі долі...*

«Шукать собі долі» – типова ознака ментальності українців, які віками не можуть самостійно жити у Богом даному краї. І досі вони не мають чітко сформульованої національної ідеї, і досі не наважаться рушити з історичного роздоріжжя в цивілізоване майбуття.

...про власну гідність

Змалечку вірив у перемогу добра над злом – і так до сьогодні. Бо є у нас не лише розруха, безлад, а й багато гарного. Саме про нього маємо говорити якомога більше, робити все, аби негативного меншало, а позитивне примножувалося. Треба виховувати в молоді почуття і власної, і національної гідності, утверджувати віру. Лю-

дина повинна радіти кожному дню – варто лише вимити вікна й побачити сонце.

...про жінок на своєму місці

З великою повагою ставлюся до жінок. На численних прикладах переконався: там, де жінка на своєму місці, завжди лад, гармонія, любов. Такою була моя мати. Віддана родині, вона все життя працювала для всіх, бо батька 1937 року репресували. Такими були й сестри, які свято примножували традиції роду. Найближча моя людина – дружина Любов Василівна, з котрою ми разом 44 роки. З першої зустрічі вона для мене – уособлення жіноцтва, духовної краси, чарівності, добра й доброти. Нам ніколи не буває нудно вдвох, завжди є про що поговорити, помріяти, а коли виникає потреба – вдвох помовчати чи поспівати. Усі мої здобутки – заради неї, моєї єдиної, найкращої у світі.

...про добро, яке не зникає

Я люблю не лише читати, а й купувати книжки, щоб подарувати їх добрим людям. Багато нових видань передаю бібліотекам. Мені достатньо щирої подяки. А ось у Києво-Могилянській академії всі мої подаровані книжки поставили на спеціальній полиці й зазначили від кого вони. Отож, добро безслідно не зникає. Нам би його побільше.

...про п'яту картоплину

На сніданок вистачає кілька ложок вівсянки. Мені вже краще не з'їсти, ніж з'їсти щось смачненьке. Наша тітонька Фрося колись робила так: своїм чотирьом синам давала по картоплинці, а п'яту – мені. Так мене, ще маленького, рятували від голоду. Відтоді я не можу спокійно пройти повз нужденних людей, яких, на жаль, сьогодні дуже багато.

...про шляхетних сучасників

Я завжди тягнувся й нині тягнусь до чесних, добрих, шляхетних людей. Здавня товаришу з Левком Лук'яненком, прислухаюся до порад відомого українського політика й дипломата Олега Білоруса, підтримую приязні стосунки з академіком Костянтином Ситником, захоплююся духовною незламністю Ліни Костенко, вшановую незабутнього пісняря Василя Юхимовича, люблю гумор Василя Довжика, спів Олександра Таранця та Анатолія Кочерги. Навколо мене – велике гроно добрих, мудрих, порядних людей. Це моє найбільше надбання.

...про рідну землю

Багато століть над зачарованою Десною здійсмає Чернігів у небесну блакить золоті бані храмів-святинь. Так написав би поет. А я скажу просто: це моя мала батьківщина, не віддільна від Вітчизни великої – України. Я – вдома, на своїй землі, в якій лежать мої пращури. Отож нічого й нікого не боюся. А дзвони рідних храмів сьогодні, як і в часи написання на Сіверщині «Слова о полку Ігоревім», закликають до єдності, злагоди у суспільстві, до боротьби за краще, справді цивілізоване життя.

...про найважливіше

Радію з того, що вже ходить онук, дивує й захоплює дитячою мудрістю внучка. Це – найважливіше в моєму нинішньому повсякденні – по-особливому впливає на свідомість, спонукає до глибшого осмислення змісту й сенсу життя, викликає спогади з мого босого дитинства.

Підготував Микола СЛАВИНСЬКИЙ.

Верховна Рада України.
Жовтень 2010 р.